

Pohádkový příběh - únor

(Lenka Pavelčíková)

Zahradník větvička a Ďapka stáli na verandě a dívali se spolu ven přes okno na zahradu. Oblouha byla po ránu zatažená. Ze střechy nad nimi kapala voda. Všude po zahradě bylo velmi mokro a pod stromy ležely poslední zbytky šedivého sněhu. „Už se nám to blíží“, řekl najednou Větvíčka. Ďapka se pozorně rozhlédl po okolí. „Co se nám to jako blíží?“ podivil se Ďapka. Ale protože nic zvláštního neviděl, díval se zase klidně dál ven. „Jo jo, za pár dnů nám to začne“, zamumlal zase Větvíčka a dál zasněně hleděl na své mokré záhony. Ďapka zakňučel, zavrtěl ocáskem na souhlas, ale moc tomu nerozuměl. Pak dál pozorovali zahradu. Venku hrál neobvykle hlasitý ranní ptáčí koncert. „I ti ptáci už se těší, až přijde“, pronesl zamyšleně Větvíčka. Ďapka celý zmatený zaštěkal a podíval se na Větvíčku. Vůbec netušil, o čem to Větvíčka mluví? „To jsem se ale zamyslel. Úplně jsem na tebe zapomněl. Už tě pustím ven, ať se můžeš venku proběhnout“, řekl na Ďapkovo štěkání Větvíčka. Otevřel dveře verandy a Ďapka vyběhl ven.

Hned si všiml, že venku není taková zima, jako jindy. Nemrzl mu čumáček ani tlapky. Ptáci dnes opravdu hodně zpívali a ve vzduchu byla taková zvláštní, jemná, téměř neznatelná vůně půdy a ještě čehosi jiného. „Co to asi je?“ pomyslel si Ďapka. Proběhl kolem plotu dozadu na zahradu a cestou si všiml starého známého kosa, který si vesele prozpěvoval. „Ahoj kamaráde, jak se dnes vede?“ pozdravil ho. „Teď už dobře, je tepleji, zimu jsem přečkal a brzy bude zase spousta potravy. Jaro už se blíží“, vesele zašvitořil kos. „Jaro?“ podivil se Ďapka. „A jak se to pozná, že už se jaro blíží?“ zeptal se kamaráda. „To je přece jednoduché. Pupy na stromech se zvětšují, voda v jezírku konečně roztála a co nevidět se v ní určitě objeví i žabí vajíčka. Včera jsem dokonce viděl, že včely z úlů vzadu měly prolet a pátraly v okolí, jestli už někde nekvete nějaká kytíčka. Jaro už je za dveřmi kamaráde“, usmál se na Ďapku kos a koncertoval vesele dál.

„Aha, tak to je asi to, co Větvíčka ráno tak toužebně vyhlížel z okna, a co za pár dnů začne“, pomyslel si Ďapka a začal pozorněji sledovat, co se v zahradě nového děje. Tak si brzy všimnul, že hlína na záhonech je úplně roztátá a hroudy, které vznikly po podzimním rytí, se úplně rozpadly. Na rybízích a jabloních zase bylo vidět, jak jsou pupeny už veliké, a že se v nich asi něco děje.

U úlů bylo také živěji. Sem tam nějaká nesmělá včelka vyletěla ven a pátrala v okolí. Ďapka chvíli postával u úlu, a když nějaká včela vyletěla, pozoroval, kam letí. Většina včel letěla za plot k potoku, kde rostou velké vrby a osiky. „To už asi začínají kvést vrby“, napadlo Ďapku a hned se na to jedné včelky zeptal. „Ano, jsou tam vrby, bzzz, ale ještě moc nekvetou, bzzz. A nám je každá troška pylu na jaře vzácná, bzzz, doufám, že nám je lidé neotrhnají, bzzz. To by pak měly naše děti hlad, bzzz“, odpověděla spěchající včelka Ďapkovi. „Hlad? Copak vy je nekrmíte medem“, ptal se Ďapka včelky. „Bzzz, aby naše děti dobře rostly, mícháme jim pyl s medem, bzzz. A takhle brzy z jara kvetou nejvíce vrby, bzzz“, vysvětlila Ďapkovi včelka. „A proč se bojíte, že vám je lidé otrhnají? Copak oni také jedí pyl?“ vyzvídal dál Ďapka. „To ne, bzzz, ale trhají si je do vázy, bzzz, nebo jen ulamují větve, a pak je

někde pohodí, bzzz. Asi neví, že to je vrba, protože jim říkají kočky, bzzz. Ale běž se podívat před dům, bzzz. A nezdržuj už," odpověděla včela a už si letěla po svém.

Řapka se rozběhl před dům. V záhoně před domem, kam nejvíce svítí sluníčko, ho už čekal zahradník Větrník a zálibně se díval na zem. Ze záhonku se totiž už klubaly první sněženky a dokonce už i dvě květy! Řapka radostí zaštěkal a začal kolem nich skákat. „To je krása že?“ řekl Větrník. Pak ukázal na vedlejší záhon. „Támhle jsou ještě žluté tuloviny a bílé a fialové šafrány a támhle bude brzy kvést podběl. Podívej, Řapko, jaro už je skoro tady.“

Soutěž „Tajuplná zahrada“ může být realizována díky podpoře projektu "Zahrada plná dobrodružství" Zlínským krajem.

